

V e r s e k .¹

Jön az ősz, jajj!

Jön az ősz, jajj!
Köd ül az ormokra,
Fekete varjak
Szállnak a tornyokra.

Jön az ősz, jajj!
Hidegek a vizek,
Bús némaságtól
Fájnak a ligetek.

Jön az ősz, jajj!
A szívünk meglapul,
Hideg hóharmat
A lombról lombra hull.

Jön az ősz, jajj!
Várjam-e meg jöttét?
Sok fiatal álmom
Messze szálló röptét.

Ürmös, 1930.

Fekete Lajos.

Vagyunk.

Tudom, hogy vagyunk.
Némán szenvedők
S az éjszakákban is
Bizva reménykedő eldugottak,
Akik mások helyett is vérezünk
S akiknek titkos örömünk a fájdalom.

Tudom, hogy vagyunk.
Öngyilkosok,
Akik már sokszor széjjelzúztuk
Akarva és önfellobbanással
A szenvedések szirtjén önmagunk.

---

¹ Mutatvány szerzőnek közelebről megjelenő vers-kötetéből.

Vagyunk, akik sirtunk.
Távol honunktól és önmagunktól,
Idegen tengerek partszélein,
Hol új hazának induló hajókba
Nem ment, de gyökeret vert
A parton a lábunk.

Vagyunk, akik sok titkos álmat
Szebb időkre magunkba zártunk.

Vagyunk, akik már sokszor visszajöttünk
Nagy temetések gyászdombjai közül
S újra beálltunk, új menetekbe.

De még sohasem csalódtunk hitünkben.

Ürmös.

Fekete Lajos.

Mária könyörög.

Mária öröme nagy volt
És szive halk imákat dobogott
A gyermekért.
A fájdalom testében megbékélt
S merengve szötte szép,
Aranyfonású szálakból a sorsát
A kis jövevénynek.

És végig fut most Palesztinán a hir,
A vérfagyasztó, gyilkos üzenet:
Minden gyermeket megöljétek!

És látja jönni döngő lépésekkel
Gyermeke felé a gyilkosokat.
Lándzsák éles hegyét érzi közeledni
Az éji sötétben.
Kétségbeesetten omlik a bölcsőre,
A békén szendergő apró csecsemőre.

Nem, nem, ezt nem adom! Ez az enyém!
Az én életem, az én mindenem!
A szívem alatt én hordoztam őt,
Mint megváltó erőt, szent ígéretet.
Kinos szaggatások, tépő fájdalmak közt
Ő volt a reményem.
Kérjetelek akármit anyai szíveimtől,
Mindent odaadok, ami az enyém,
Csak ezt az egyetlen egy kincsemet nem!

Vegyétek el a kicsiny hajlékot,
Ahol én születtem s ahol
Édesanyám értem áldozott.
Vegyétek el a földet, a vizet,
Virágok illatát, madárdalt ne halljak
Többé sohasem.
Ne halljam a lombok sejtelmes zúgását,
Ne lássam az égnek nyúló bérceket.
Tépjétek le rólam a takaró rongyot,
Legyek meztelen, koldus — senkise.
Sorsomat átkozni érte nem fogom,
De a gyermekemet, — oh — azt nem adom!

Az ő mosolyából lesz az örömöm.
Az ő gügyögése lágy muzsikájára
Szent remények tüze lángol szívemen.
Sirása az erdők fájó zokogása
És a kacagása új világ jövésnek
Hajnalhasadása.
Hangja csendülése lesz harangkondulás
Templomi imára,
Szemefényétől kap fényt az én vert szemem
Édes látomásra.
És ha nő délcegen majd kemény alakja:
Égbenyúló csúcsok meredekét látom
És érzem az élet fenséges hatalmát
És igazi titkát az életadásnak,
Mit az Isten adott az édesanyáknak
A megdicsőülés rejtett üdvéként.
Én a gyermekem életét akarom!

Holnap már álmodom, ha ma megverték,
Szép jövődőről,
Mert érzem, hogy piheg keblemen a gyermek.
Holnap már vágy-bimbók nyílnak ki szivemben,
Ha ma letépte is onnan őket a bűn,
Holnap már kisarjad karomban az erő,
Ha ma lesújtott is a csúnya leverő
Balkezű sors.

Oh Istenem! tartsd meg nekem e gyermeket,
Hogy érezzem pici szivedobogását,
Oh Istenem védd meg pihegő életét,
Szája gügyögését, ajka mosolygását.
Oh Istenem védd meg az anyák szent jogát,
Az új életadást s azt a szent hivatást,
Mivel a magvakból gyümölcsöt nevelnek.
Oh Uram! ne verd meg az édesanyákat,
Halld meg a bölcsöktől felszálló imákat!

*

És megcsókolta kicsiny gyermekét.
A csókra lassan megnyílt az ég.
És fény áradt széjjel a szegényes házban,
Amikor hallatszott: A gyermek a tiéd!
Bizzatok Istenben s az anyák jogában!
Az élet e drága, szent ajándékában!

És Mária kincse a világé lett.
Az édesanyai féltő szeretet
Megmentette a drága gyermeket.

Fekete Lajos.

Az egyházhivek fegyelmezése.

A fegyelmezés kérdése nem új, egyidős az emberi társadalom legprimitívebb alakulatával, amely a kezdet kezdetén is bizonyos törvényen épült. Az egyházban is egykorú az anyaszentegyház kezdetével. Hogy aztán mégis vannak időszakok, amikor elenevebben foglalkoztatja az emberiség lelkét a fegyelmezés kérdése, az onnan van, hogy az ember lelki, társadalmi, erkölcsi életének is megvan a maga változékony hullámverése. Hol a magasba emelkedik, hol a mélyre száll.

Amikor az erkölcsi, társadalmi élet légsúlymérője magasan emelkedik, jele, hogy az önfegyelmezett emberi lelkek élete derült, csöndes időt mutat, ám amikor depresszióra áll, erkölcsi, társadalmi életünk dekadenciájában mindinkább előtérbe tolódik, az önfegyelmezést nem ismerő tömeg életében, a fegyelmezés kérdése is.

Ilyen időket élünk ma egyházi, polgári, társadalmi életünkben egyaránt. Ez magyarázza, hogy a mindenfelé naponta meg-megújuló fegyelmeztelenségek napirendre hozták az egyházban is a fegyelmezés kérdését.

Amint a „Keresztény Magvető“ ezévi 62. évfolyamának I. füzetében, vezető helyen épen egyházunk egyik világi feje, főgondnoka is megjegyzi, épen a kérdéssel foglalkozó cikkében: „ma, a világháború által sajnálatosan eldűrvitott erkölcsi érzék, a megnövekedett önhittség és megfogyatkozott hitbuzgalom, kapunyitógatói a fegyelmi vétségek sokasodásának és súlyosbodásának“. Ezen a kapun a jövő élet, az élniakarás számára, a fegyelmezetlen tömeggel egyidőbe lépik be a tisztultabb lelkek szándékában az egyházi életben is, az egyházhivek fegyelmezésének szükségessége az e célt szolgáló elavult, régi fegyelmezési formáknak reformálása és felújítása, a haladó idő szellemével való összeegyeztetése.

Az unitárius egyházban a háború után, 1922. évben megindult reformmozgalmak felvetett kérdései között az egyházhivek fegyelmezésének nehéz kérdése is szerepelt és az akkor kiküldött nagybizottság, az úgynevezett reformbizottság, más egyebek mellett, e